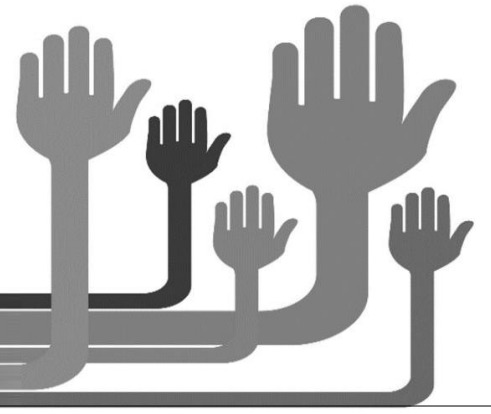

SÖZ BİZDE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2017-2018

Dönem: 1

Sayı: 7

İbrahim Berkay KODAL

HERKESİN SAHİBİ VAR

Günlerden Salı ve ben yine çok perişan. Acaba nasıl bir duygu ki her sabah seni annenim uyandırıp, güzel bir kahvaltı hazırlayıp, okula göndermesi... Herkes her şeyin sahibidir. Ben neden annemin sahibi değilim ? Saklıdır duruyor içimde şu an hayalin. Okula gitmek hobilerimden biriydi gerçi hobi sayılmaz zorunlu olduğum faktörlerdendi. Neyse üstümü giyip her zaman ki asık suratımla kahvaltıya indim. Yine her zaman ki gibi az bir şeyler yiyince okulun yoluna koyuldum. Derse girmeden dikkatimi sadece bir şey çekti. Bir tane abla heyecanla konuşuyordu. Bu abla bizim sınıfın en yaramaz öğrencisi Nazif'in velisiydi. Görünüşe göre hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Yanına gittim neden bu kadar ağladığını sordum. O da bana :

-Çocuğunun okumasını çok istediğini fakat onun hiç bu görüşleri savunmadığını söyledi.

Ben de bu tip duyguları yaşamayı çok istiyordum belki de Nazif'in kardeşi olup ona yardımcı olabilirdim ama bunu Elif ablaya nasıl söyleyecektim? İlk başta yurdun müdürüne danıştım .O bu görüşü olumlu karşıladı. Elif ablayı çağırarak konuştu. Yüzüm kızarmıştı. Çok utanmışım. Elif abla yanıma gelerek bana eğilip :

-Nazif'a yardımcı olacağına inanıyorum canım kızım diyerek bana sarıldı.

Artık benim de annem vardı. Dönem sonu gelmişti. Annem Nazif'la benim karnelerimizi çok merak ediyordu. Sonunda hocam yanıma gelerek beni tebrik etti. Nazif'ı da unutmadı. Annem bizimle gurur duyuyordu.

Evsa Nisa KOÇ

Eminegül ÖZŞAHİN **ESKİ OYUNCAK**

Melis, meraklı mı meraklı, tuttuğunu koparan, aklına koyduğunu yapan bir kızdı. Kendi gibi olan kişilerle arkadaşlık yapmayı severdi. Tam da bu yüzden sadece bir Selin, Melis'in tek arkadaşıydı. İki de birbirine çok benzerdi, bir şey yapmak isterlerse ,onları bu yoldan hiçbir şey ayıramazdı. Çok çalışkanlardı ve öğretmenleri tarafından çok sevilirlerdi.

Selin ve Melis bir gün atmış altı yıldır kullanılmayan bir evi çok merak ettiler ve içine girmeye karar verdiler ancak evin yanındaki bahçede komşuları, Halil Amca, sebze ekmekle meşguldü. Kızları gördü ve onlara neden geldiklerini sordu. Onlar da Halil Amca'nın eve girmelerine izin vermeyeceğini bildikleri için meyve toplamaya geldiklerini söylediler. Meyve toplar gibi yapıp Halil Amca'nın gitmesini beklediler. Halil Amca uzaklaşınca bunu fırsat bilip eve girdiler.

Ev çok tozluymuş ve heryeri örümcek ağı kaplamıştı. Herşey kırık döküktü. Yerde duran oyuncak dikkatlerini çekti , onu aldılar ve dışarıya çıktılar. Kimbilir kimin çocukluğuna aitti. İçlerindeki merak duygusu onları yine harekete geçirdi ve bu eski evde bir zamanlar kimin oturduğunu araştırdılar.

Çok uzağa taşınmamışlardı eski sahipleri, yeni evlerini aileleriyle beraber buldular. Kapıyı bembeyaz saçlı , güler yüzlü bir teyze açtı. İçeriye davet etti misafirlerini. Eşi de onun gibi nazik bir amcaydı. Oyunağı görünce gözleri doldu teyzenin , ' Bu oyuncak benim kızımın , ne çok ağlamıştı taşındığımızda bunu bulamayınca. Orada unutulmuş yada düşmüş olmalı, şimdi çok uzaklarda kızım, çok değerli bir hediye getirdiniz bana, çok şaşırarak geldiğinde ve bunu gördüğünde.' dedi.

Selin ve Melis küçük olan şeylerin çok büyük değerleri olabileceğini o gün daha iyi anladılar ve yaşlı bir teyzenin mutluluğunu paylaşmanın huzurunu yaşadılar.

Nazım BOZKURT

ÇOCUKLUĞUMA ÖZLEM

Hayal ediyorum öylece,
Gelsin istiyorum çocukluk yıllarım.
O güzel oyuncaklarım ile,
Kurduğum oyunlarım.

Geçmişte kaldı ama,
Ben istiyorum hala.
Geçmişe dönüp,
Oynamak sokaklarda.

Topaç ve bilyeler,
Geçmişe götürüyor birer birer
Ne güzeldi o günler
Keşke geri gelseler.

ELİF SAYAR ÖNYARGI

Günümüzde görüyorum da çoğu insan birbirine önyargılı davranıyor. Bunun sebebini anlayamıyorum. İnsanları tanımadan eleştirip, yargısız infaz yapıyorlar. Sonra bu önyargılar kalp kırıklıklarına ve insanların üzülmelerine yol açıyor. Ben bu olaylarla çok karşılaştım. Biliyorum ki sizde mutlaka karşılaşmışsınızdır. Mesela bir insanın kıyafetleri ne kadar düzgün, temiz, süslü ve bakımlıysa o insan o kadar iyidir. Ya da bir insanın kıyafeti ne kadar eski, yırtık pırtık ise o insan o kadar kötüdür. İnsanların gözünde bu böyledir. Böyle olmaması gerekir aslında. Önemli olan dış güzellik değil asıl önemli olan iç güzelliktir. İnsanın kıyafeti değil kalbi temiz olsun. Bir gün otobüste giderken 10-11 yaşlarında bir çocuk bindi otobüse. Kıyafetleri biraz eski ve yırtılmıştı. Herkes o kadar aşağılayıcı bir tavırla bakıyordu ki gözlerim doldu. Gideceği yere parası yoktu belliydi. Şoför de paran yoksa in bu otobüsten dedi. Ben de sert bir tavırla çocuğun parasını verip, gideceği yere bırak abi dedim. Ve yerime oturdum. Sırf ufacık bir çocuğun kıyafeti eski ve yırtık diye herkes onu küçümsemedi. İşte bu önyargıdır. İnsanları tanımadan bilmeden yargılamaktır. Neden insanlara böyle davranıyoruz? Aşağılayıcı ve küçümseyerek bakıyoruz. Neden? Bunları hiç sordunuz mu kendinize? Hiç empati kurarak hareket ettiniz mi? Acaba bana böyle davranışlar üzülmü müyüm, kırılır mıyım diye düşündünüz mü? Bir insanın kıyafeti çok güzel, bakımlı ve süslü püslü fakat o insan bencil, cimri, herkesin kötülüğünü isteyen bir insan da olabilir. Onun için insanları tanımadan yargılamayın arkadaşlar. Sonra pişman olursunuz. Bir gün öyle bir şeyle karşılaşsınız ki keşke yapmasaydım dersiniz. Mesela kendimize bir arkadaş seçerken de yapıyoruz bunu. Kıyafeti güzel olan birini seçiyoruz. Sonra o arkadaşın bencil olduğunun farkına varıyoruz. İşte bu böyledir insanları tanımadan nasıl karar veriyorsak sonra da pişman oluyoruz. Mutlaka herkes önyargılı davranmıştır birbirine. Evet ben de davrandım. Fakat sonra o kadar pişman oldum ki anlatamam. İnsanlara nasıl önyargılı davrandığının farkına vardım. Acaba bu durum içinde ben olsam üzülmü müyüm diye düşündüm ve önyargının ne kadar kötü bir şey olduğunu anladım. Önyargının bir formülü de şu aslında: insanları sevmek. İnsanları ne kadar çok seversek o kadar az önyargılı oluruz. Zaten insanları sevmezseniz sürekli bir önyargı içinde olursunuz.

Bunun için insanları sevin arkadaşlar. Doğru kararlar verirken insanların dış görünüşüne aldanmayın. İnsanları tanımaya çalışın. Nasıl birisi olduğunu anlamaya çalışın. Emin olun önyargınız az da olsa insanlara karşı azalacaktır.

Gurbet GÜDEN YALAN

Yalana insan neden ihtiyaç duyar? Karşısındakini kırmamak için mi, kariyerinin sarsılmasından mı korkar? Kalbi evet mantık için mi ya da şimdiki zamanı düşünerek geleceğini hesaplamadığı için mi?

Yalanlara güvenmek insanı çaresiz duruma düşürür. Belki ilk deneyiminde seni rahatlatmıştır; bulunduğu durumdan kurtardığı için, ilk ve sondu dersin bir daha asla dersin ama bırakmaz peşini yine gelir bulur seni... Doğruyu söyleyip tamamen kurtulmak varken sadece o an bulunduğu durumdan kurtulmak için yine yalana başvurursun. Seni öyle bir esir almıştır ki her bir köşeye sıkıştığında yeni bir yalana teşvik eder seni... Yavaş yavaş kariyerini, saygınlığını, benliğini, hayatını bir hiç uğruna kaybedersin.

Halbuki, bütün bunlara sahip olmak için gece gündüz nasıl çalışmıştın ama bütün bunlardan daha önemli olan Allah'ın sana cennetin bütün kapılarını bahsettiği fırsatı kaçırdın... Pişman olur yeniden tertemiz sayfaya başlamak istersin ama o sayfa geçmişini örtecek kadar temiz bir sayfa değildir.

İrem DÖVÜŞKAYA BEKLEMİYORUM

Sevmiyorum artık beni sevmeyeni,
Beklemiyorum, beklemeveni
Ve artık istemiyorum beni istemeyeni
Biliyorum, hayat savaşını
Gündüzlerin ışıltısını
Yaşamının o güzel tadını
Anlıyorum beni anlayanı
Saatler geç olsa da
Gökte yıldız kalmasa da
Uzaklarda öten bir kuş var
Duyuyorum sesini
Dinliyorum beni dinleyeni
Bu ne yalnızlık tanırım
Ne bir kapımı çalan var
Beklemiyorum ışıklar
Beklemiyorum şafaklar
Hüzün dolu bakışlarda sararır ufuklar
Bu dünyada güçsüzü istemiyorlar
Ve anlamıyorlar kimsenin halini
Bende ben de istemiyorum bu ışsız geceleri

Emirhan ÖZTÜRK

İrem ATMACA DOĞUM GÜNÜ

Her sabah olduğu gibi o sabahta erkenden uyanmıştı Ömür. Annesi kahvaltı hazırlıyor, babası ise işe gitmek için hazırlanıyordu. Anne ve babasına günaydın diyerek odasına gitti yatağını topladı elini yüzünü yıkayıp babasının yanına mutfığa gitti. O gün babası çok güzel görünmüştü Ömür'e zaten üzerine giydiği polis formasını çok yakıştıyordu babasına .Ama babası polis olduğu için hep bir korku oluyordu Ömür'ün içinde .her gün babası işe gitmeden önce onun için dua eder:Allah'ım sen babamı koru beni ve kardeşlerimi babasız ,annemi de hayat arkadaşı olmadan yaşamak zorunda bırakma derdi.Ömür babasına çok imreniyordu özellikle de üzerindeki forma ona çok gurur veriyordu. Hatta bir akşam babası ile otururken ona ben de senin gibi polis olacağım baba demişti. Babası da Ömür'e dönerek " evet polislik güzel bir meslek ama ,insanın canını bile hiçe sayacağı bir meslek " demişti. Ömür tüm bunları düşünürken babası kahvaltısını yapmış işe gitmek için kapıya yönelmişti . Ömür babasına sıkıca sarıldı nedense bu gün hiç işe gitmesini istemiyordu. İçinde garip bir his vardı. Bu sırada babası arabasına binip uzaklaştı. Babasının ardından bakarken Ömür'ün gözleri doldu.Kapıyı kapatıp içeri girdi.Bu sırada kardeşleri de uyanmışlar ve sofraya oturmuşlardı .Kahvaltı yaparken ağabeyi Ömür'ün çok düşünceli olduğunu fark etti,gülümseyerek ona doğru döndü ,hayırdır Ömür çok düşüncelisin yoksa babamın doğum günü için ne alacağımı mı düşünüyorsun dedi. Aslında onu düşünmüyordu ,hatta o günün babasının doğum günü olduğunu bile unutmuştu .Biraz durakladıktan sonra şey evet ağabeyciğim dedi.Kahvaltıdan sonra hemen hazırlanıp babalarına hediye almak için alışverişe çıktılar. Babaları için çok güzel bir hediye alıp eve döndüler. Ömür, ablası ve ağabeyi eve geldiklerinde annesi de babasının en çok sevdiği yemekleri yapmış, pasta yapmakla uğraşıyordu. Tüm hazırlıklar bittikten sonra el birliği ile sofrayı kurdular. Her şey tamamdı artık tek eksik babasının gelmesiydi. Ömür çok heyecanlıydı bir an önce aldıkları hediyeyi basına vermek istiyordu. sürekli balkona çıkıyor bakıyordu fakat babası bir türlü gelmiyordu. Biraz cam kenarında bekledikten sonra tekrar balkona çıktı. Evlerinin önünde bir polis arabasının durduğunu gördü. Hemen içeriye koşup annesine haber verdi. O sırada kapı çaldı ağabeyi hemen kapıyı açtı. Gelen babasının arkadaşlarıydı. Ağabeyinden annesini çağırmasını istediler. Annesi hemen kapıya koştu polisler annesine bir şeyler söylüyorlardı. Ömür içeriden sürekli annesine bakıyordu. Kapıdaki polisler ve annesinin ağladığını fak etti.

Leyla GÖKSU

Hemen koşup annesine sarıldı anlamıştı babasına kötü bir şey olduğunu. İçindeki kötü hissin sebebinin şimdi daha iyi anlıyordu Ömür'ün korktuğu başına gelmişti babası bir çatışmada Şehit olmuştu. Hem de doğum gününde Şehit olmuştu babası. Annesi yıkılmıştı ağabeyi ,ablası hiç durmadan ağlıyorlardı, bir saat önceki mutluluktan eser kalmamıştı. Ömür'ün aklına babasının söylediği sözler geldi," polislik insanın canını hiçe sayacağı bir meslek" demişti babası Ömür'e . Biliyordu Ömür, şehitlik bir insanın ulaşabileceği en yüksek mertebeydi ve her kese nasip olmazdı. Evleri hiç olmadığı kadar kalabalıktı ve herkes onlara teselli vermeye çalışıyordu . Ancak teselliler fayda etmiyordu, hayattaki dayanaklarını kaybetmişlerdi. Artık babası yoktu Ömür'ün babasının tabutu omuzlar üzerinde taşınıyor, tekbirlerle Şehitliğe götürülüyordu. Hem yürekleri yanıyor hem de gurur duyuyorlardı babalarıyla. Son bir defa baktı ömür babasına balkondan. Annesi ve kardeşleri ile birlikte yapacakları tek şey artık babalarının hatıralarını yaşatmaktı. Öyle de yaptılar. Evlerinin bir odasını babalarının hatıraları, üniforması, fotoğrafları ve Türk bayrağı ile düzenleyip bu odada yaşatacaklardı babalarının hatıralarını...

Evsa Nisa KOÇ **HATIRALAR**

Oturdum kenara, baktım eski hatıralarıma,
Onlar kalmış uzakta, bense yakında.
Rüzgar deġip tenime, güneş vurunca alnıma,
Anladım ki eskilerin havası bir başka.

Yeniden yaşarsın günleri, arkana bakınca,
Gelecek önemsiz kalır, geçmiş kalkınca.
Anıların canlanır, değerini anlarsın geçmişin,
Gözünden damla damla akınca.

Unutur mu ki insan hiç geçmişini,
Usuldan fısıldanır yüreğinin sesini.
Baharda açan çiçek gibi çıkar aydınlığa,
Bir gün solmasın diye iyi bak goncaya.

Yavaştan kaybolur sisli bulutlar gibi,
Görünmez olur bu denizin dibi.
Yeni yollar görünür, nice yıllar...
Gönlünde yatar puslu hatıralar.

Merve MERMER

BEN BİR RENK OLSAM

Eğer ben bir renk olsaydım sarı olurum. Dünyayı o renkle güzelleştirirdim, dünyayı ısıtırdım. Papatyanın sarısının güzelliği, limonun o güzel sarı rengi olurum .Armutun sulu içi dışı sarı rengi olurum. Güneş olup gökyüzünden dünyayı ısıtır hayatımızı kolaylaştırırdım. İnsanlara ilham veren sarının güzel tonu olurum.

Leyla GÖKSU

Dilan UYAR **OKUMA SEVİNCİ**

Bir zamanlar, küçük bir köyde yaşayan yoksul bir aile varmış... Bu ailenin bir kızı olmuş. Bu kızın ismin her zaman gülsün diye "Gül" koymuşlar. Gül, altı yaşına gelmiş okula gitmek istiyormuş ama köyde okul olmadığı için gidemiyormuş.

Gül, annesine okula gitme hayallerini anlatır, uzun uzun yollara bakarmış. Annesi ve babası Gül'ün nasıl okula gideceğini konuşuyorlarmış. Babası:

-Kızımın bu hallerine çok üzülüyorum okula gitmesi için birikmiş paramla şehir dışına taşınsak... Ama o kadar da param yok, annesi üzülerek:

-Öyleyse yapacak bir şey yok dedi.

Bir akşam otururken kapı çaldı...Gül'ün anne ve babası koşarak kapıyı açtılar. Bir kadın üşümüş titrer bir halde; "Benim arabam bozuldu, bir gece misafiriniz olabilir miyim?" demiş. Gül'ün anne ve babası kadını hemen içeri almışlar. Gül'ün annesi hemen mutfığa girip kadına ne yapacağını düşündü çünkü evde yiyecek pek bir şey yoktu. Evde olanları kadının önüne koydu ve kadının üşümüş haline gördü sobaya odun attı. Gül, kadının dikkatini çekti. Gül, yine camın kenarına oturmuş yollara uzun uzun bakarak hayal kuruyordu, her zamanki gibi... Kadın, Gül'ün anne ve babasına "bu kız neden camın kenarında sessiz sessiz oturuyor?" sorusunu sordu. Gül'ün annesi utanarak:

-Gül hep böyle.

Kadın:

-Neden?

Gül'ün annesi:

-Okula gitme hayalleri kuruyor. Durumumuz olmadığı için okula gönderemiyoruz da...

Kadın üzülmüş bir halde:

-Aslında ben öğretmenim, yan köyünüzde bir okul açılmış, oraya gidiyorum eğer kabul ederseniz ben kızınız Gül' e maddi ve manevi yardım edebilirim.

Gül'ün annesi ve babası kızlarının iyiliğini düşünerek ve utanarak kabul etmişler. Gül, okula gideceğini duyunca çok sevinmiş ve öğretmen kadına sarılmış. Öğretmen kadın o günden sonra kıza okul açısından maddi ve manevi olarak yardım etmiş. Yıllar geçmiş ve kız öğretmen olmuş.

Siz de hayallerinizin peşini bırakmayın, sonunda hayallerinize bir gün kavuşacaksınız.

Melisa ŞAHİN **RENK AHENGİ**

Çizdiğin resim midir seni anlatan
Yoksa fikirlerini yansıtan
Anlatıyorsan düşüncelerini
Aklından geçen fikirlerini
Boyuyorsan hayallerini ,gelmek istediğin yeri
Çiziyorsan umutlarını ,düşlerini
Resimdir o zaman senin her şeyin
Hayatın, hayalin, fikirlerin, ve düşüncelerin
Resimdir seni sen yapan
Seni anlatan
Kişiliğini yansıtan
Hallerini sen yapan
Resimdir seni sen yapan
Kağıda dokunuşlarındır
Ağızından çıkan konuşmalarındır
Seni sen yapan resmi ise resim yapan

İREM GÜBÜT **RÖPORTAJ**

İrem GÜBÜT: Bu mesleği ne zamandan beri hayal ediyorsunuz?

Gülcan YEŞİL: Öğretmenlik mesleğini lisede öğrenci olduğum yıllardan beri hayal ediyorum.

İrem GÜBÜT: Mesleğinizden memnun musunuz?

Gülcan YEŞİL: Mesleğimin zaman zaman zorluklarını yaşıyorum. Ders saatlerimin dışında eve götürdüğümüz işler (yazılılar, evraklar) gibi ve ev ile okul arasındaki altmış kilometrelik mesafe işimi zorlu kılsa bile öğrencilerime olan sevgim, mesleğimi sevmem işimi kolaylaştırıyor.

İrem GÜBÜT: Peki bu mesleği seçmenizde kim öncülük etti?

Gülcan YEŞİL: Bu mesleği seçmemde lisede ki İngilizce öğretmenim etkili oldu. Arkadaşlarıma ders konusunda yardımcı olmamı istemesi , ders anlatmayı sevdiğimi fark etmemi sağladı.

İrem GÜBÜT: Küçüklüğünüzde hangi mesleği yapmayı hayal ediyordunuz?

Gülcan YEŞİL: Çok küçük yaşlarımda ressam olmayı çok istemiştim. Sonrasında , İngilizce öğrenmeye başladım ve bu alana yöneldim.

İrem GÜBÜT: Sizce hayalinizdeki öğrenci profili nasıl olmalıdır?

Gülcan YEŞİL: Hayalimde özel bir öğrenci profili yok her öğrenci bir renk aslında , onları güzel bir şekilde harmanlamayı başararsak ortaya çok güzel bir tablo çıkar.

İrem GÜBÜT: Ayrıca bu dolu vaktinde benimle röportaj yapan" Gülcan Yeşil " hocama teşekkür ederim.

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan AY YILDIZ GAYRİMENKUL' e Teşekkür Ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Armağan COŞKUN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Esra TÜFENKÇİ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Esra EROĞLU

GÖRSEL DANIŞMAN

Ceylan AYDIN

YAYIN KURULU

Muhammet ÜNLÜ

Hülya KURTULMUŞ

Sinem Merve DERTLİ

Hacer ASLAN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK TÜRK TELEKOM ORTAOKULU

Yavuz Selim Mahallesi Kayı Boyu Sokak NO: 6

Çubuk / ANKARA

3128379595